

Леся Українка
(1871—1913)

**сонцем її
слово
засіяло...**

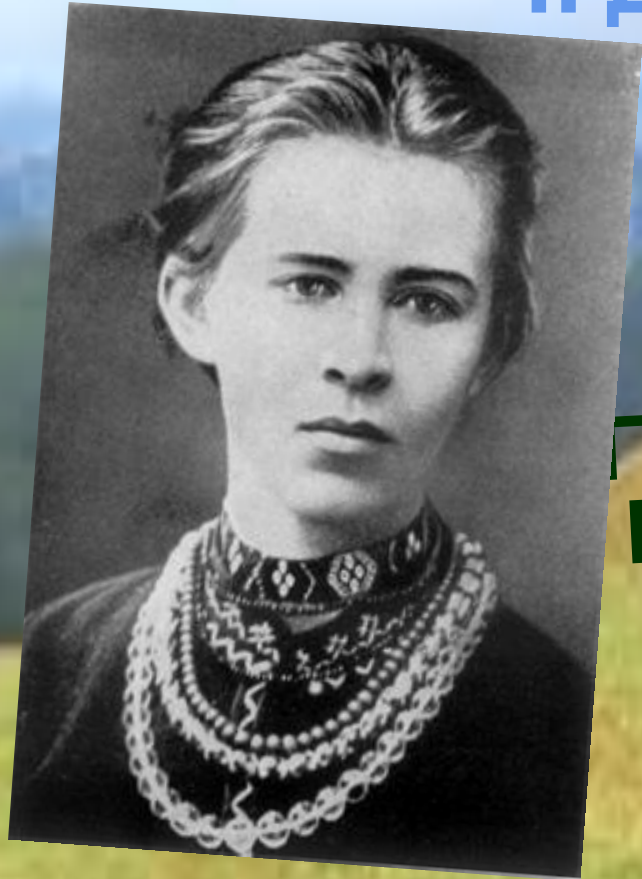
**145 років від дня
народження Лесі
Українки**

Лесю Українку –
славетну та улюблену
письменницю нашого
народу,
феноменальну жінку у
світовій культурі –
можна
охарактеризувати її ж
поетичним образом –
“світло нагірне”.

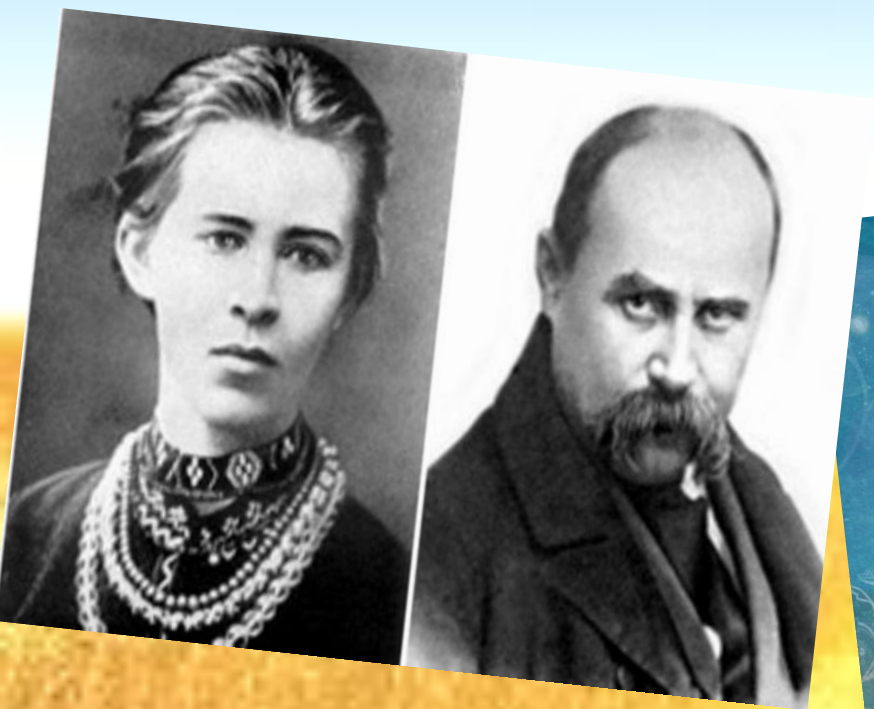

Нагірною проповіддю було її слово, що будило з летаргійного сну націю і вселяло віру й надію в її духовні сили.

Вставай, хто живий,
в кого думка повсталала!
Година для праці настала!
Не бійся досвітньої мли,-
Досвітній огонь запали,
Коли ще зоря не заграла.
(Досвітні огні)

Леся Українка – мужній борець за кращу долю України. І це не пусті слова, вони доведені справою. Її ім'я не даремно ставлять поряд з ім'ям Великого Кобзаря. Ця жінка все своє життя присвятила народу.

**Навіть тяжка невиліковна
хвороба не загасила палкого
вогню в серці письменниці. Вона
вирішує боротися могутнім
засобом поетичного слова:**

***Слово, моя ти
єдина***

зброє,

Ми не повинні

загинуть обоє!

Мабуть, у жодного іншого українського письменника не знайдемо такого пристрасного звернення до свого поетичного слова, як у Лесі Українки. Головним її прагненням було зробити своє слово тою “блискучою іскрою”, яка запалить вогонь у серцях людей і поведе їх за собою на велику святу боротьбу.

Чом я не маю огнистого слова,

Палкого, чому? –

з жалем вигукує поетеса у вірші “Співець”. Та вона помилялася. Її слово по-справжньому “огнисте” й “палке”.

Вогонь пісень Лесі Українки і сьогодні палає. Це негасимий вогонь таланту – таланту справжнього, від Бога.

Донька Прометея, як прозвали її, несла людям вогонь своїх поезій, цю іскру Божу, за життя, несе і зараз, устами нашими, її нащадкам.

Поетеса закликає людей
“змагатися за нове життя
бо вірила всім серцем, щ
це життя буде світлим,
щасливим, осяяним трьо
яскравими зорями –
“братерством, рівністю,
волею гожею”.

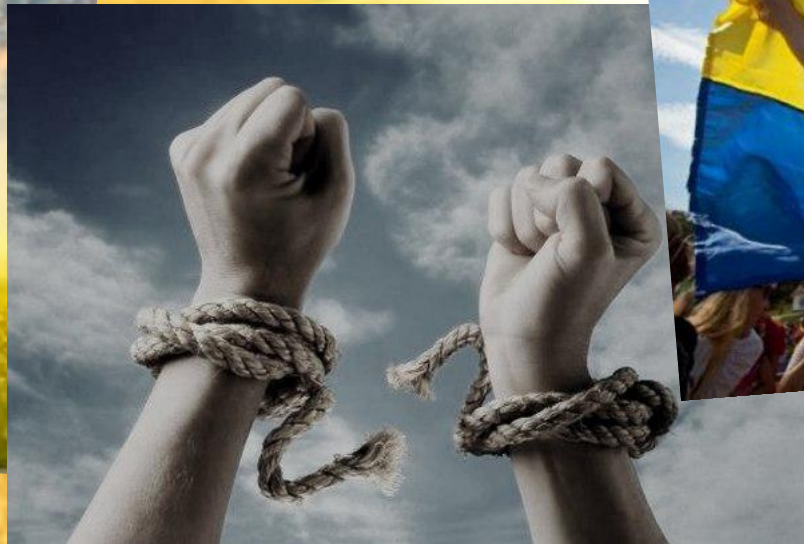

*Де тії струни, де голос потужний,
Де теє слово крилате,
Щоб заспівали про се лихоліття,
Щастям і горем багате?*

Леся Українка не могла зрозуміти, як такий духовно величний, працьовитий, талановитий народ з такою безмежною терплячістю і самоприниженням примирюється зі своїми путами. Вона палко бажає змін, намагається зробити свій народ щасливішим, допомогти йому піднятися з колін та відчутти себе повноцінною нацією і мріяла жити у незалежній Україні.

Мрії Лесі Українки здійснилися:
її “огнисте слово”, її поезії відіграли
чималу роль у становленні
державності її землі, у виборюванні
незалежності її народом. Її мрії
стали дійсністю,
її слова й сьогодні живуть в народній
пам’яті, її ім’я, як сказав
Володимир Сосюра, безсмертне:

*Твоє слово разюче, як зброя,
Що боронить свій край і свій
дім.*

*І схиляю в шанобі чоло я
Перед світлим безсмертям*

Завдяки її творчості українська література зайняла одну з найвищих позицій у світовій культурі, а про українців і Україну заговорили у всьому світі, захоплюючись різноманітними картинами життя «цього великого, самобутнього, гостинного і разом з тим сміливого, відважного народу, нескореного тими бідами, які довелося пережити українцям за свою довгу і славу історію». Поезія Лесі Українки і досі не втратила своєї актуальності.

